

Arrest

nr. 285 699 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd op 18 november 2008 voor het eerst vastgesteld bij een politiecontrole. Hij maakte gebruik van een valse identiteit en deed zich voor als een minderjarige.

1.2. Op 11 mei 2012 trad verzoeker, aan wie op dat ogenblik reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en die het voorwerp uitmaakte van verschillende processen-verbaal, in het huwelijk met M.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit met wie hij een kind heeft.

1.3. Verzoeker diende op 13 december 2012, in functie van zijn minderjarige Belgische kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.4. Op 16 januari 2018 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zevenendertig maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 april 2018 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest van 30 oktober 2019 met nr. 228 271 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf

1.7. Op 11 december 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest van 17 september 2020 met nr. 241 121 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van 11 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.9. Verzoeker diende op 3 november 2020, in functie van zijn minderjarige Belgische kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 april 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest van 27 september 2021 met nr. 261 147 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 29 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.12. Verzoeker diende op 2 november 2021, in functie van zijn minderjarige Belgische kind, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 april 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.14. Verzoeker diende op 10 mei 2022, in functie van zijn minderjarige Belgische kind, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 november 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 9 november 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, [A.E.] [...], in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er moet opgemerkt worden dat de vorige aanvragen van betrokkene in functie van dezelfde referentiepersoon werden afgewezen. Betrokkene diende op 03.11.2020 en 02.11.2021 een aanvraag gezinshereniging in. Op respectievelijk 29.04.2021 en 27.04.2022 werden deze aanvragen, middels een bijlage 20 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, geweigerd.

Om toepassing te kunnen maken van artikel 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 10 jaar, hetwelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 11.12.2029. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Er zijn geen bewijzen in het dossier dat betrokkene effectief België heeft verlaten of bewijzen dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd in het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Vandaar dat hij het Belgische grondgebied alsnog moet verlaten en het inreisverbod moet opvolgen. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. Het inreisverbod bestaat wel degelijk en heeft bindende kracht gezien het werd betekend op 12.12.2019. Op het moment dat het werd genomen was het minderjarig kind reeds 8 jaar oud. Het inreisverbod werd toen als maatregel evenredig geacht. Er werd een afweging gemaakt van de gezinsbelangen van betrokkene en het belang van het kind en het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging opnieuw deze afweging te worden gemaakt. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat

nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van een Belgisch kind. Betrokkene was reeds eerder houder van het verblijfsrecht in functie van het Belgisch kind. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis op 29.11.2016, toen het kind 5 jaar oud was. Het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd op 10.04.2018 omwille van het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het beëindigen van het verblijfsrecht op 30.10.2019. Na vrijstelling uit de gevangenis kwam betrokkene terecht in een gesloten centrum. Op 16.10.2020 werd hij vrijgesteld uit het gesloten centrum. Dat wil dus zeggen dat betrokkene pas sinds enige tijd, toen het kind ondertussen de leeftijd van 9 jaar had bereikt, terug gezamenlijk gevestigd is met het kind. Uit een eerdere beslissing blijkt ook dat moeder en kind wel degelijk op bezoek gingen bij betrokkene in de gevangenis. Echter gezien de jarenlange detentie en nadien opsluiting in het gesloten centrum is het redelijk te stellen dat de moeder de voornaamste zorgdrager is over het kind. Zij heeft voor de continuïteit gezorgd van het kind, in afwezigheid van mijnheer. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind, [B.M.] [...] niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder - desgevallend tijdelijk - alleen te dragen. Dat is immers wat zij reeds jarenlang, noodgedwongen, heeft moeten doen. De moeder van het kind kwam zelf als kind met haar moeder en broer en zus naar België in 2004 om haar vader te komen vergezellen. Zij heeft in 2012 de Belgische nationaliteit verworven. De ouders van mevrouw wonen nog steeds officieel in België. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw goed omkaderd is door een netwerk aan vrienden en familie in België om haar eventueel bij te staan in de opvoeding van haar kind. Als Belgische kan zij natuurlijk ook gebruik maken van goed onderwijs voor het kind, voldoende medische ondersteuning, kan zij beroep doen op opvoedingsondersteunende diensten voor zover als nodig, door het CLB, ontvangt zij kinderbeide, e.d.m. Het kind is intussen 11 jaar oud en is dus grotendeels in een cruciale periode van lichamelijke en/of emotionele ontwikkeling opgegroeid zonder de aanwezigheid van de vader in het huisgezin. In die zin lijkt de leeftijd van het kind ons geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Nergens uit het dossier blijkt dat het welbevinden (lichamelijke en emotionele ontwikkeling) heden of in het verleden in het gedrang is gekomen door de afwezigheid van mijnheer. De mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met de vader wordt bij huidige aanvraag opnieuw niet gestaafd, gezien de samenwoning gaan we ervan uit dat die er wel is. Echter, of dat een band is met betrokkene die het kind niet heeft met de moeder, kan allerm minst worden verondersteld, net omdat, zoals reeds eerder aangegeven, de voornaamste zorgdrager steeds de moeder is geweest. Bovendien betreft dit de derde aanvraag tot gezinshereniging. Betrokkene heeft de vorige beslissingen betreffende het inreisverbod en de weigering tot gezinshereniging niet opgevolgd en gerespecteerd. Zodoende heeft betrokkene in die tijd een affectieve band kunnen opbouwen en een vorm van afhankelijkheid van het kind tegenover hem gecreëerd door telkens opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Het betreft niet een vorm van feitelijke afhankelijkheid die bestond toen betrokkene voor de eerste maal zijn kind wenste te vergezellen op het tijdstip dat hij werd vrijgesteld uit het gesloten centrum. Intussen toont betrokkene op basis van zijn loonfiches van de werkgever BV Schoonmaakbedrijf De Lelie ook aan dat hij heden tewerkgesteld is. Betrokkene toont zo aan dat hij over de nodige capaciteiten beschikt om te kunnen bijdragen in het levensonderhoud van het kind. Echter, betrokkene kan evenzeer vanuit het buitenland bijdragen in de kosten van het levensonderhoud van het kind.

Het risico op verstoring van het mentale evenwicht van het kind door het nemen van deze beslissing wordt om diezelfde reden dan ook als zeer laag ingeschat. Niets sluit uit dat betrokkene op een latere datum, eens hij zijn inreisverbod heeft opgevolgd of gedeeltelijk heeft opgevolgd en een opheffing van de resterende duur heeft bekomen, op een latere datum alsnog zijn gezin kan komen vervoegen. In afwachting daarvan kan het contact met zowel de partner als het kind vanop afstand in stand gehouden worden met gebruik van moderne communicatiemiddelen en sociale media. Niets sluit ook uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en mevrouw en het kind, betrokkene er bij gelegenheid gaan bezoeken. In die zin is er ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Het zal uiteraard wel wat moeite vragen om een lange afstandsrelatie in stand te houden, maar als betrokkene voldoende geëngageerd is tegenover zijn partner en het kind, is het wel degelijk mogelijk om op die manier een invulling te geven aan het gezinsleven, tot op het moment dat betrokkene in het kader van gezinshereniging, naar België kan terugkeren. Tot op heden is het steeds de partner en het kind geweest die de moeite hebben genomen om contact te bewaren met betrokkene door hem regelmatig te gaan bezoeken in de gevangenis. Het is nu aan betrokkene om, op zijn beurt, zijn engagement op te nemen tegenover zijn gezin met respect van het inreisverbod. De verplichting om het Belgisch

grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België of een andere lidstaat te ontwikkelen en desgevallend met zijn partner. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor tijd die evenredig wordt geacht met het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner alsook het kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigering[s]beslissing.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1.

Verweerder is verder van oordeel dat een definitief en geldend inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Luidens artikel 1, §1, 8° Vw. wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind.

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet weigeren.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te

stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat het aan verzoeker betekende inreisverbod van 10 jaar tot gevolg heeft dat zijn aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen de verzoeker en zijn Belgische minderjarig kind teneinde na te gaan of dit Belgische minderjarig kind zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Het Hof heeft in het arrest K.A. een aantal overwegingen opgenomen die betrekking hebben op (de omvang van) het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, pt. 70-76). Samengevat komt de redenering van het Hof op het volgende neer:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die

ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen;

- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;

- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van de kind berust bij de ouder die een derdelander is;

- Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind;

- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;

- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;

- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

2.1.3.

Het HvJ spreekt zich in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) vervolgens zich verder uit over de concrete invulling van die afhankelijkheidsverhouding. Het bouwt hiermee voort op zijn K.A.-rechtspraak (HvJ 8 mei 2018, K.A., nr. C-82/16.).

Het HvJ oordeelt in dit arrest dat tussen ouders en hun kinderen een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt. Dit is zo wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen. Dit geldt ongeacht het feit dat de andere ouder, als onderdaan van die lidstaat, een onvoorwaardelijk recht heeft om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven, aldus het Hof.

2.1.4.

Dat verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing heeft rekening gehouden met deze recente rechtspraak van het HvJ.

Immers verweerder komt onterecht tot het besluit dat in casu geen sprake is van afhankelijkheidsrelatie terwijl het HvJ oordeelt dat er “een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt”.

Immers in casu staat vast dat verzoekers kind duurzaam samenwoont met zijn beide ouders en verzoeker en mevrouw [B.] als ouders het gezag over hun kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dagelijks delen.

Verzoeker heeft vanaf de geboorte van zijn kind en sedert zijn vrijlating uit de gevangenis steeds duurzaam met zijn kind samengewoond. De samenwoning werd onderbroken door de opsluiting van verzoeker doch zijn kind en moeder hebben hem steeds op regelmatige basis bezoek gebracht.

De aanwezigheid van verzoeker in België bij zijn kind is meer dan noodzakelijk om emotionele, psychologische, pedagogische, praktische en financiële redenen (verzoeker heeft verweerder zijn loonbrieven

overgemaakt waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is bij Schoonmaakbedrijf De Lelie en dus mede in de gezinsinkomsten bijdraagt).

Verweerder kon, gelet op het feit dat tussen ouders en kinderen “een (weerlegbaar) vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding” geldt, geenszins oordelen dat er in casu geen afhankelijkheidsrelatie kan vastgesteld worden.

Dat verweerder immers geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en heeft geenszins gemotiveerd waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ oordeelde dat sowieso steeds sprake is afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder heeft nagelaten het vermoeden van afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarig kind op een afdoende manier te weerleggen .

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en, indien hij de intentie had om het vermoeden van de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarig kind te weerleggen, hij voorafgaand verzoeker diende uit te nodigen om alsnog meer bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie voor te leggen/verzoeker opnieuw te horen (cf. supra).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Volgens verweerder zou het kind, die al sinds zijn geboorte samenwoont met zijn vader, geen nadeel ondervinden wanneer zijn vader niet meer bij hen inwoont. Volgens verweerder zou verzoekers aanwezigheid als vader niet onontbeerlijk zijn en zou verzoeker vanuit het buitenland financieel kunnen bijdragen

Verzoeker is enorm geschokt door deze uitspraken van verweerder. Alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, het jonge kind geen affectie zou verlenen,...

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

2.1.6.

Tenslotte heeft verweerder eveneens nagelaten, in het licht van artikel 40bis, Vw. juncto het Unierecht, het bestaan van een eventuele afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn levenspartner op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Verzoeker en mevrouw [B.], moeder van zijn kind, bieden elkaar steun en liefde. De aanwezigheid van verzoeker is ook belangrijk.

Bovendien, indien verzoeker, die in België aan de slag is, dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal hij in België niet mede kunnen instaan voor het gezinsinkomen waardoor ook de betaling van occasionele bezoeken, die geld kosten, geen evidentie zal zijn.

Dat evenwel de aanwezigheid van verzoeker dan ook een absolute noodzaak is (zowel psychisch, emotioneel als financieel) en er dan ook eveneens sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn levenspartner.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen, zodat deze dient vernietigd te worden.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom verzoeker niet op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Hij heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet werd opgeheven of geschorst en dat hij zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) waaruit blijkt dat in een dergelijk geval moet worden onderzocht of de afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokken vreemdeling en de burger van de Unie, in functie van wie een verblijfsaanvraag wordt ingediend, kan rechtvaardigen dat aan de aanvrager toch een verblijfsrecht wordt toegestaan (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.). Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat in casu van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat niet kan worden geconcludeerd dat de weigering om verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toe te laten tot gevolg zou hebben dat zijn echtgenote en kind het grondgebied van de Unie in zijn geheel zouden dienen te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien verweerder uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij meent dat de belangen van verzoekers kind niet ernstig in het gedrang komen wanneer de verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd en hij heeft verduidelijkt dat verzoeker een inreisverbod werd opgelegd omdat werd geoordeeld dat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde kan niet worden besloten dat nog een bijkomende motivering zou zijn vereist om uiteen te zetten “*waarom het belang van het kind niet primeert*”.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Verzoeker kan daarnaast ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet dienstig naar het hem opgelegde inreisverbod kan verwijzen omdat hij België nooit heeft verlaten en het inreisverbod dus geen rechtsgevolgen heeft. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie in het arrest dat verzoeker aanhaalt (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, Ouhrami) slechts uitspraak heeft gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten, dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Zo overweegt het Hof van Justitie in voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “*om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten*” en dat aan deze doelstelling “*afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken*” (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370).

Voorts moet worden opgemerkt dat verweerder geenszins heeft geweigerd om verzoekers verblijfsaanvraag van 10 mei 2022 in aanmerking te nemen op de enkele grond dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend. Verweerder heeft, met verwijzing naar het arrest KA, onderzocht of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en diens Belgische kind die van die aard is dat moet worden besloten dat het niet toekennen van een verblijfstitel aan verzoeker tot gevolg zou hebben dat ook het Belgische kind het grondgebied van de Unie zou dienen te verlaten. Hij heeft tevens duidelijk uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen en argumentatie hij tot het besluit kwam dat er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat en dat verzoeker niet kan genieten van een uit artikel 20 van het Verdrag betreffende werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) afgeleid verblijfsrecht. Verzoeker zet uiteen dat het Hof van Justitie in het arrest KA een aantal richtsnoeren heeft voorzien die verweerder in aanmerking dient te nemen om te kunnen besluiten tot het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, maar toont hiermee niet aan dat verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben doorgevoerd of ingevolge een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat het niet inwilligen van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 10 mei 2022 niet tot gevolg heeft dat zijn minderjarige Belgische kind het grondgebied van de Unie zal dienen te verlaten.

Verzoeker benadrukt dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat er een weerlegbaar vermoeden bestaat dat minderjarige kinderen zich ten aanzien van een derdelander ouder in een afhankelijkheids-situatie bevinden die toelaat te besluiten tot het bestaan van een uit artikel 20 van het VWEU afgeleid verblijfsrecht (cf. Hv J 5 mei 2022, nrs. C-451/19 en C-532/19). Het gegeven dat het Hof van Justitie besloot dat er in bepaalde gevallen kan worden uitgegaan van een weerlegbaar vermoeden dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen een ouder en een minderjarig kind impliceert echter niet dat verweerder de individuele situatie van verzoeker niet vermag te onderzoeken en niet kan besluiten dat dit vermoeden in casu niet speelt. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder op goede gronden vaststelde dat verzoeker, gelet op zijn detentie, langere tijd niet samenwoonde met zijn Belgische echtgenote, M.B., en zijn kind, E.A., en dat zijn echtgenote dus moet worden gezien als de voornaamste zorgdrager voor het kind en als de persoon die voor continuïteit zorgt. Verweerder heeft opgemerkt dat er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers echtgenote de dagelijkse emotionele en materiële zorg voor E.A. niet verder alleen zou kunnen dragen en niet meer alleen zou kunnen instaan voor het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding van dit kind. Dit des te meer omdat er ook een beroep kan worden gedaan op een netwerk van vrienden en familieleden in België en de ondersteuning die kan worden verkregen via tal van diensten. Het gegeven dat verzoeker stelt de bereidheid te hebben om bij te dragen aan de financiële lasten en aan toont dat hij is tewerkgesteld leidt niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat de moeder van dit kind voorheen alleen kon instaan voor de financiële of materiële noden van E.A. en dus niet kan worden aangenomen dat dit kind afhankelijk is van enige financiële bijdrage die hij zou kunnen leveren. Verzoeker toont met zijn loutere bewering dat zijn aanwezigheid in het Rijk vereist is om emotionele, psychologische en pedagogische redenen niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat nergens blijkt dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van zijn kind ooit in het gedrang is gekomen door zijn afwezigheid. Verzoeker zet niet uiteen waarom zijn aanwezigheid nu absoluut vereist zou zijn voor de verdere ontwikkeling van dit kind dat, zoals verweerder duidde, goed onderwijs kan genieten alsook voldoende medische ondersteuning en de zorgen van opvoedingsondersteunende diensten. Verweerder heeft ook overwogen dat verzoeker vanuit het buitenland contacten met zijn kind kan onderhouden en dit ook als een argument aangevoerd om te stellen dat hij een verstoring van het mentale evenwicht van dit kind als laag kan inschatten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze redengeving kennelijk onredelijk is. Verzoekers toelichting dat zijn aanwezigheid om "*praktische*" redenen noodzakelijk is laat de Raad niet toe tot een ander besluit komen. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten welke "*praktische*" redenen verweerder over het hoofd zou hebben gezien. Verweerder heeft verder, los van het feit dat deze niet werden aangetoond, aanvaard dat verzoeker affectieve banden heeft met zijn kind en gemotiveerd dat dit niets afdoet aan het feit dat de moeder van dit kind de voornaamste zorgdrager is. Aangezien verzoeker niet aan toont dat hij de affectieve banden met zijn kind alleen kan onderhouden indien hij in België bij dit kind verblijft kan ook niet zonder meer worden besloten dat het bestaan van deze banden aanleiding dient te geven tot de vaststelling dat er een dusdanige afhankelijkheidsband tussen hem en zijn kind bestaat dat verweerder had dienen te besluiten tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht. Tal van ouders dienen om professionele of andere redenen in het buitenland te verblijven terwijl hun gezinsleden in België wonen en dit impliceert niet dat de affectieve banden tussen deze gezinsleden tenietgaan.

In de mate dat verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat op verweerder, gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, de verplichting rustte om hem eerst te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen, moet worden gesteld dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag en de hoorplicht dus niet van toepassing is. Verzoeker had bovendien bij het indienen van deze aanvraag de mogelijkheid om alle inlichtingen of stukken die nuttig achtte te verstrekken. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de derde aanvraag van verzoeker om, nadat zijn recht op verblijf werd beëindigd, opnieuw tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en de vorige twee aanvragen werden afgewezen nadat was vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsrelatie, zoals bedoeld in het arrest KA, bestond kan hij niet stellen onwetend te zijn van het feit dat hij stukken ter onderbouwing van zijn standpunt dat er wel een dergelijke afhankelijkheidsband bestond diende aan te brengen en dat verweerder de mogelijkheid had om het vermoeden inzake het bestaan van een afhankelijkheidsband te weerleggen. Hij kan bijgevolg niet stellen dat de geldende regels niet duidelijk waren en dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Verweerder heeft uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen hij tot het besluit kwam dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die toelaat te oordelen tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht voor de vader van een minderjarig Belgisch kind. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verweerder zijn standpunten zou dienen te onderbouwen met (theoretische) studies of onderzoeken met betrekking tot de relatie tussen een vader en een kind.

In de bestreden beslissing staat duidelijk dat kan worden geconcludeerd dat *“uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner alsook het kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.”* Verzoeker gaat er derhalve verkeerdelijk vanuit dat verweerder heeft nagelaten na te gaan of zijn levenspartner van hem afhankelijk is. Los van het feit dat het Hof van Justitie, zoals verzoeker zelf stelt, reeds aangaf dat er tussen meerderjarige personen slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden besloten tot het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding die kan rechtvaardigen dat aan een derdelander op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend en verzoeker door te stellen dat hij steun en liefde geeft en een inkomen verwerft niet aantoonbaar dat verweerder onterecht besloot dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu niet bestaan, dient te worden aangegeven dat uit verweerders overwegingen in de bestreden beslissing – waaronder de vaststelling dat de echtgenote van verzoeker jarenlang noodgedwongen zelf voor alles heeft moeten instaan – ook kan worden afgeleid waarom hij meent dat M.B. niet afhankelijk is van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen incorrect zijn.

Het gegeven dat dat verzoeker niet langer in België zal kunnen werken – waarbij moet worden opgemerkt dat zijn huidige tewerkstelling slechts mogelijk is doordat hij steeds opnieuw verblijfsaanvragen indient en hij schijnbaar een oneigenlijk gebruik maakt van de verblijfswetgeving – impliceert niet dat hij niet middels een tewerkstelling in het buitenland in zijn levensonderhoud kan voorzien en financiële middelen ter beschikking stellen van zijn echtgenote en kind in België die eventueel kunnen worden aangewend om hem occasioneel te bezoeken in het buitenland.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de normen die hij diende te respecteren niet duidelijk waren, dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en zijn dochter met wie hij [...] samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn levenspartner en dochtertje wonen samen, vormen effectief een gezin, is in België tewerkgesteld, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een privé- en gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang

van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder geen enkel grondige afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn levenspartner en zijn kind, die vanaf de geboorte samenwoont met zijn vader, die hem heeft bezocht tijdens zijn opsluiting, Geenszins werd rekening gehouden met de jonge leeftijd van het kind.

Verweerder verwijst naar artikel 8 van het EVRM en stelt dat er geen definitieve scheiding is en het gezin zich elders kan vestigen.

2.2.4.

Het EHRM stelde evenwel reeds dat « dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent ».

Hieruit blijkt dat het EHRM wijst op het feit dat het scheiden van een jong kind van zijn ouder onherstelbare gevolgen kan hebben voor de band tussen het kind en de ouder die niet met hem leeft.

Ook het Hof van Justitie stelt aangaande het recht op contact met beide ouders: "Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt.

In casu heeft er echter geen concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verweerder hield geen rekening met het belang van het jonge kind, de tewerkstelling van de moeder in België (verzoeker heeft loonbrieven van mevrouw [B.] neergelegd) en de Belgische nationaliteit van moeder en kind.

Dat verweerder in zijn bestreden beslissing nalaat rekening te houden met de impact op het kind van een gedwongen scheiding van zijn vader voor lange duur en nalaat te motiveren waarom het belang van de Belgische Staat primeert op het belang van verzoekers kind, die ook zijn vader nodig heeft, welke bestaat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders voor lange duur gescheiden te worden.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn wettelijke partner teweegbrengt.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in.

Dit is in casu niet (op een afdoende manier) gebeurd.

2.2.5.

Door de bestreden beslissing werd niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan op een afdoende manier rekening werd gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.6.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wil tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn “familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) in onderhevig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”, geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling (“het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt”) geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker niet met zijn gezinsleden in België kan verblijven niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing doch wel van het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om zijn beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing uit te putten. Bij arrest van 17 september 2020 met nr. 241 121 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen het inreisverbod van 11 december 2019 had ingesteld verworpen. De Raad heeft hierbij, onder meer, vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder de

bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door te beslissen dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten en dat hij gedurende tien jaar niet kan terugkeren en heeft uitvoerig uiteengezet waarom verzoeker niet kon worden gevolgd in zijn argumentatie dat de bepalingen van voormelde verdragsbepaling een beletsel vormden om een beslissing die tot gevolg heeft dat hij niet in België kan verblijven te nemen. De Raad heeft vervolgens in het arrest van 27 september 2021 met nr. 261 147 vastgesteld dat het feit dat verweerder weigerde om verzoekers aanvraag om, in functie van zijn minderjarige Belgische kind, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten geen aanleiding geeft tot het besluit dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker om zijn eerdere argumentatie, die hij reeds aan de beoordeling van de Raad voorlegde en die werd afgewezen, te hernemen kan het volstaan te wijzen op het gewijsde van de voormelde arresten.

Voorts moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er sprake is van een inmenging in zijn privé- of gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde situaties. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er echt feitelijke beletselen bestaan waardoor een gezinsleven buiten België niet mogelijk zou zijn. Het gegeven dat verzoekers levenspartner en zijn kind de Belgische nationaliteit hebben vormt op zich geen element dat toelaat te oordelen dat een gezinsleven alleen in België mogelijk is. Wanneer personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar wensen samen te wonen zal er steeds minstens één van de partners zijn land van herkomst dienen te verlaten. Verweerder heeft hier terecht op gewezen. Verzoekers verwijzing naar de tewerkstelling in België van zijn echtgenote kan evenmin leiden tot de vaststelling dat er een hinderpaal zou zijn om elders te leven. De voorgelegde contracten tonen immers slechts aan dat zijn echtgenote sporadisch was tewerkgesteld met een arbeidsovereenkomst voor studentenarbeid. Van een vaste tewerkstelling die dienstig had kunnen worden betrokken bij de belangenafweging is geen sprake. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, voorts wel degelijk rekening gehouden met de impact die de in casu bestreden beslissing kan hebben op verzoekers gezinsleven. Hij heeft benadrukt dat er voorheen ook langere tijd geen samenleven op hetzelfde adres mogelijk was omdat verzoeker gedurende verscheidene jaren van zijn vrijheid was beroofd, dat verzoekers levenspartner zich, in zijn afwezigheid, kon beredderen en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat het mentale evenwicht van het kind ernstig verstoord dreigt te raken. Hij heeft uitvoerig uiteengezet op grond van welke overwegingen hij tot dit besluit komt en er wordt niet aangetoond dat deze overwegingen kennelijk onredelijk zijn. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder hierbij ook de leeftijd van E.A. en het feit dat er ook tijdens zijn vrijheidsberoving contacten werden onderhouden in aanmerking nam. Verweerder heeft er evenzeer op gewezen dat de persoonlijke contacten tussen de gezinsleden verder kunnen worden onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door bezoeken in het buitenland. Verweerder heeft aangegeven dat mag worden verwacht dat verzoeker zich zal engageren om, ook al vergt dit enige inspanning, zijn gezinsleven vanuit het buitenland te onderhouden. Verzoeker die wist dat hij niet in België vermocht te verblijven bewijst ook niet dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, door verweerder over het hoofd werd gezien. In de bestreden beslissing wordt ook expliciet vermeld dat reeds werd geoordeeld dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en verweerder heeft geduid dat deze beslissing slechts tot gevolg heeft dat verzoeker voor de tijd die evenredig wordt geacht met het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Er kan niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad, die geen precedentswaarde hebben en die werden gevelde in zaken waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Verzoeker toont, ook met zijn beschouwingen in het tweede middel, niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij, bij de belangenafweging, aan enig nuttig gegeven is voorbijgegaan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

2.2.2.3. Gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing en de voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat verweerder naliet een correcte en billijke belangenafweging door te voeren en zou zijn tekortgekomen aan de motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK